

ג. סניגירוב

צ'מבולק

צ'מבולק

סבא שלי צייד ואנחנו חיים בבית קטן, ליד הנחל.
ואתנו חי גם צ'מבולק. זה כלב כזה שמבקש אצלי חתיכות
אוכל.

סבא אומר בחומרה:
"אינך מתבייש לבקש נדבות?"
וצ'מבולק מרוב בושה מנפנף בזנבו.
שאלתי את סבא מדוע הוא לא מדבר אלי ורק לצ'מבולק.
"לכן" אמר סבא "שאתה עוד קטן, וצ'מבולק הוא זקן."
וזה נכון, כי ראיתי אצלו על הצוואר שערות לבנות.

כשאנו מתיישבים לאכול צ'מבולק מביא הקערה שלו
בשיניים. סבא מחלק מנה שווה לכולם. הרי צ'מבולק הולך
יחד עם סבא לצייד.
לא מזמן סבא הלך לכפר להביא קמח, והשאיר אותי יחד עם
צ'מבולק בבית.
"הנה לכם לחם ובשר, ואני אחזור בערב. אל תעליב את
הכלב!"
אני לא העלבתי אותו, הוא העליב אותי ראשון. התחלתי
לאכול לחם וחשבתי "אוכל חצי ואחר כך אתן לצ'מבולק."
צ'מבולק ישב על הרצפה והסתכל לי בפה. ואחר כך לקח נר
מהשולחן והתחיל לנגוס בו. סבא יחשוב שאני לקחתי את
הנר, כדי להדליק אותו אחר כך.
רציתי לקחת את הנר וצ'מבולק התחיל לילל.
עליתי על השולחן וזרקתי מגף על צ'מבולק. הוא נבח ורץ
מהבית.
בערב חזר סבא וצ'מבולק אתו.
"אמור, למה העלבת את צ'מבולק? הוא בא אלי לכפר וסיפר
את הכל!"
נבהלתי וסיפרתי על הלחם. חשבתי - באמת צ'מבולק סיפר
הכל לסבא. הרי זה לא כלב פשוט אלא חכם-חכם!

***

סבא תמיד מנקה את הרובה בסתיו. הוא מנקה אותו בפחמים.
הוא מוציא מהתנור פחם, טוחן אותו לאבקה ומנקה באבקה.
כשצ'מבולק רואה רובה מתחיל מיד ללכת סביב סבא ומגלה
שיניים.

כך הוא מחייך.

סבא מנקה את הרובה וצ'מבולק מחייך כל הזמן כי אותו תמיד
לוקחים לציד.
ואותי – לא.

"לא אמשוך יותר את צ'מבולק בזנב. אני מבטיח" אני אומר.
סבא יודע כבר שאני רוצה לצאת לציד.

"אם במשך שבוע לא תטריד את צ'מבולק, אקח אותך."
שמחתי מאוד וכל השבוע לא ניגשתי לצ'מבולק.

עזרתי לסבא לאסוף את הדברים לתרמיל. בהתחלה שמנו
שמיכה, אחר כך דוחן, ולמעלה מחבת וקומקום. למחבת סבא
הכניס לחם ולקומקום מלח ופחית מברזל עם גפרורים.
שאלתי למה גפרורים בפחית.

סבא אמר "אם התרמיל יפול לנחל, הכל ירטב והגפרורים
צ'מבולקצ'מבולקצ'מבולק

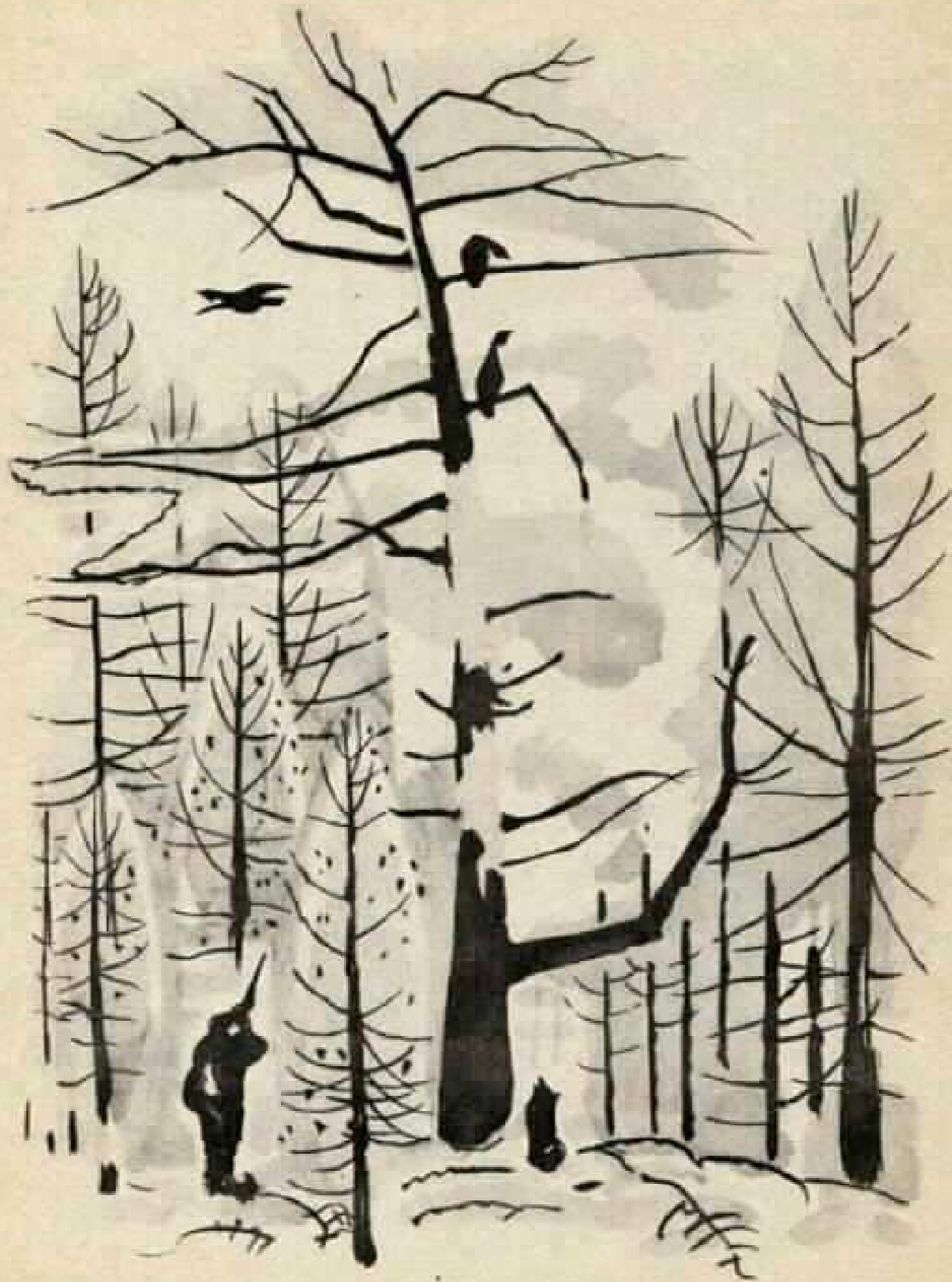
יהיו יבשים. אפשר לדליק אש ולייבש הכל."

"סבא, וגם אנחנו נפול לנחל?"

סבא חשב ובסוף אמר שגם אנחנו יכולים ליפול לנחל.

ואז עוד יותר רציתי ללכת לציד.

שמנו בתרמיל שתי כפות, את דלת הבית תמכנו בקרש והלכנו
ליער.

***

ביער הלכתי אחרי סבא. צ'מבולק רץ סביב וחיפש חיות בר.
צ'מבולק החזיק מקל בשיניים. רציתי לקחת את המקל
וקראתי לו. אבל צ'מבולק אפילו לא הביט לכוון שלי.
רציתי להחזיק אותו בזנב שלא יהיה יהיר, אבל צ'מבולק
ברח.

ניכנס לשיחים ולא ראינו אותו, רק שמענו איך הוא נושם
כבודות.

סבא נעצר והתחיל להקשיב.

גם אני התחלתי להקשיב. ביער שקט, רק רוח רועשת בין
ענפי האורנים.

ופתאום "הב-הב-הב" ואחר כך עוד יותר חזק "הב-הב" ושוב
שקט.

סבא הוריד את הרובה מהכתף, אמר לי לשבת תחת אורן
ובעצמו הלך מהר לכוון שממנו נבח צ'מבולק.

סבא ירה מהרובה וצ'מבולק לא נבח יותר ואני כל הזמן
חיכיתי וחיכיתי. התחלתי לפחד. אולי זה דוב?

רציתי לרוץ אליהם. אבל אז העשב רעש ומשם הגיח
צ'מבולק.

אחרי צ'מבולק יצא סבא. בידיים נשא ציפור שחורה גדולה
שראשה נמשך על הארץ.

"הנה" אמר סבא "איזה תרנגול בר צדתי."
וצ'מבולק ישב על ידי, גאה מאוד.

***

סבא שם את התרנגול על מחטים יבשים תחת האורן, קרא
לצ'מבולק והלך ליער, ואמר לי לשבת על יד, ולשמור
שהשועל לא יגנוב. נשכבתי תחת העץ והחזקתי את
התרנגול.

תרנגול בר הוא מזוקן, תחת המקור שלו בולטות נוצות.
וגבות שלו אדומות-אדומות כמו חמוציות מרוסקות.
נמאס לי להביט על התרנגול והתחלתי להסתכל על האורן.
האורן גבוה. הוא מדי פעם חורק ברוח. אני מסתכל על
האורן ונראה לי שאני שוחה וגם האדמה שוחה והעננים
עומדים במקום. ראשי הסתחרר ועצמתי עיניים. ופתאום
מישהו נשם והתחיל ללקק לי לחיים.

צעקתי וקפצתי על רגליים. חשבתי שזו חיית בר.
וזה היה צ'מבולק. הוא השתפשף בברכיים שלי ונפנף
בזנב. לא הסתכלתי עליו. כל הזמן חשבתי - למה הוא
מתחנף.

בא סבא והוציא מהכיס פטרייה.
על הכובע שלה היו סימנים עמוקים של ציפורניים חדות.
זה חתול-בר שקפץ מענף לארץ ונגע בכפו בפטרייה.

"סבא, צדת חתול-בר?"

"לא" ענה סבא "הוא ברח."

רק אז הבנתי למה צ'מבולק מתחנף. החתול ברח
וצ'מבולק לא השיג אותו. כנראה הוא נבהל מחתול-בר.

***

לסבא מגלשי פרווה. למעלה הם מעץ, ולמטה מודבקות
חתיכות עור של אייל. על המגלשיים האלה טוב ללכת בשלג
עמוק. העור עוזר ללכת קדימה אבל אחורה העור עוצר.
אחרי ציד סבא מעמיד את המגלשיים בפרוזדור, כדי
שיפשירו.

פעם לקחתי בהסתר את המגלשיים של סבא, קשרתי
למגפיים והלכתי ליער.

שם על הרחבה של סבא עומדת ערמה של חציר.
יצאתי לרחבה ומאחורי הערמה עומד אייל ואוכל מהחציר של
סבא. הוא דומה לסוס, רק רגליים שלו ארוכות ועל הראש
שתי קרניים.

האייל הרים ראש והביט עלי.

ואז חשבתי "הרי המגלשיים הם מהעור של אייל!"
נבהלתי מאוד ונסיתי מהר להסתובב, אבל על המגלשיים לא
יכולתי - המגלשיים גדולים מאוד.

רציתי לגלוש חזרה אבל העורות לא נותנים.
האייל נחר והתחיל ללכת אלי. אולי הוא רק סקרן? ואולי
האייל

צ'מבולקצ'מבולקצ'מבולק

רוצה להתנקם בעד האייל שממנו הורידו את העורות?

קפצתי מהמגפיים ורצתי יחף הביתה:

"צ'מבולק! צ'מבולק!"

צ'מבולק פתח את דלת הפרוזדור ובכלל לא פחד מהאייל,
אלא קפץ ישר אל הרגליים שלו.

האייל נעמד, הוריד ראש והתחיל להסתובב במקום
וצ'מבולק נבח בקול. אני פחדתי שסבא יתעורר וישאל
איפה המגלשיים.

צ'מבולק גירש את האייל ואחר כך סחב אלי את המגפיים
יחד עם המגלשיים.

הוא משך בשיניים את המגפיים בשלג.

התרתי את המגפיים ואת המגלשיים העמדתי בפרוזדור
במקום שלהם. ברחבה נשארו עקבות: שני פסים של

המגלשיים ובין הפסים שקעים שחורים של הרגליים שלי.
בערב התחילה סופת שלג, כיסתה את כל העקבות ולסבא
לא נודע כלום.

